

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

на Министерския съвет съгласно определението
на Конституционния съд от 17 юни 1993 г. по
конституционно дело № 13 от 1993 година

Предвид на дадената ни възможност с определението на Конституционния съд от 17 юни 1993 г. по конституционно дело № 13 от 1993 г. да обосновем становището си относно смисъла, в който се иска тълкуване на чл. 125, ал. 2 от Конституцията, изказваме следните правни съображения:

Член 125, ал. 2 от Конституцията предвижда контрол както върху индивидуалните, така и върху нормативните актове на правителството, упражняван от специално създаден орган – Върховния административен съд. Конституцията не установява, че до приемането на съответните закони – устройствен и процесуален, за Върховния административен съд, неговата компетентност ще се осъществява от друг орган, в това число и от Върховния съд. Параграф 2 от Преходните и заключителните разпоредби на Конституцията изрично посочва кои правомощия на Върховния административен съд ще се упражняват до неговото организиране от Върховния съд, и сред тях не са контролните правомощия по чл. 125, ал. 2 от Конституцията.

Както Конституционният съд е приел в мотивите си към Решение № 6 от 22 април 1993 г. по конституционно дело № 4 от

1993 г., "Конституцията заварва една друга структура на съдебната система, която противоречи на новите конституционни изисквания, но която автоматично не може да бъде променена въпреки наличието на глава шеста "Съдебна власт". Докато устройственият закон за Върховния административен съд не бъде приет, "ще има едно "съжителство" между старите структури на съдебната власт и новите конституционни изисквания". В тази връзка считаме, че окръжните съдилища и Върховният съд ще продължат да упражняват контрол върху актовете на администрацията, доколкото законът им е предоставил това правомощие. Съдебният контрол върху актовете на администрацията изисква поначало наличие на изрично правно основание. Единственото правно основание, на което засега Върховният съд може да се произнесе върху законосъобразността на актове на правителството, е чл. 97 от Указа за стопанската дейност. Цитираната разпоредба легитимира Върховния съд като компетентен орган само по отношение на актове на правителството, за които се твърди, че противоречат на Указа за стопанската дейност. За съответствието на актовете на Министерския съвет на останалите закони Върховният съд няма изрично установена компетентност, както изисква чл. 43, ал. 1, т. 3 от Закона за устройство на съдилищата, или дори тази компетентност е изрично изключена, доколкото чл. 3 от Закона за административното производство извежда индивидуалните административни актове на Министерския съвет от своя обсег, и с това от контрола на Върховния съд.

Предвид на изложеното правно положение Върховният съд, когато бъде сезиран с жалба срещу акт на правителството, извън случаите на чл. 97 от Указа за стопанската дейност, би следвало да остави жалбата без разглеждане поради липса на процесуалната предпоставка "компетентност на органа" и да прекрати делото.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: